

FILOZOFICKÁ FAKULTA
UNIVERZITY KARLOVY
V PRAZE

Ústav světových dějin

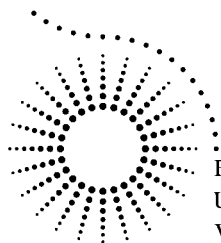
Posudek vedoucího diplomové práce

Bc. Daniel Hochmuth, *Príspevok k problematike verejného pôsobenia študentských hnutí v Spojených štátoch amerických v šesťdesiatych rokoch dvadsiateho storočia*, Filozofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, Ústav světových dějin, seminář nejnovějších dějin, Praha 2011, 172 stran (včetně obrazových příloh)

Daniel Hochmuth se ve své diplomce zaměřil, jak napovídá její název, na analýzu studentské revolty ve Spojených státech amerických v šedesátých letech minulého století. Tuto volbu je třeba ocenit, mezi českými a slovenskými historiky je totiž na rozdíl od amerických respektive evropských odborníků podobné zaměření ojedinělé.

Hochmuth ke své práci přistoupil v zásadě tradičně: diplomka je rozdělena do šesti poměrně logicky na sebe navazujících, relativně obsáhlých kapitol. V první z nich, nazvané *Děti „černobíleho desetiletí“* (s odkazem na práci Davida Halberstama *The Fifties*, český *Černobílé desetiletí* [Prostor, Praha 2002]) se autor pokusil o vystižení (spíše než o analýzu) specifické atmosféry přelomu 50. a 60. let minulého století ve Spojených státech amerických, a to nejen v oblasti politické („hon na čarodějnice“ – mccarthyismus, mimořádný, i v poměrech USA nevídaný [s výjimkou dvacátých let] hospodářský boom), ale zahraničně – politické (karibská krize příznačný projev vyhocených vztahů mezi USA a Sovětským svazem); Hochmuth tak učinil zcela záměrně, právě na těchto a na mnoha dalších konkrétních případech se – de facto – „dopátrává“ četných kořenů respektive příčin studentského hnutí. Tuto kapitolu pokládám za velmi zdařilou, třebaže Hochmuth mohl věnovat větší pozornost odkazům na početnou odbornou literaturu (a to tím spíše, že měl během svých „erasmovských studií“ v Paříži k této literatuře přístup).

Ve druhé kapitole práce (*Mier, revolúcia a divadlo pre televízne obrazovky*) se Daniel Hochmuth podrobně věnoval především myšlenkovým zdrojům a inspiracím, ze kterých hnutí, jímž se zabývá, vzešlo. Zcela souhlasím s autorovým tvrzením ohledně mimořádného

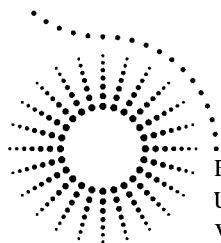
Ústav světových dějin

významu *Port Huron Statement*; stejně tak oceňuji jeho pojednání o třech hlavních přístupech respektive modech studentského hnutí po roce 1965, byť bych uvítal, kdyby vysvětlil, který z přístupů (modelů) preferuje a proč.

Třetí kapitola – *Politika v uliciach* – je již velmi konkrétní, Hochmuth v ní rozebírá jednotlivé protestní akce studentského hnutí. Kapitola je velmi rozsáhlá a mírně nepřehledná, což je ovšem „vina“ autora pouze zčásti; množství nejružnějších studentských „pouličních protestů“ bylo totiž tak velké, že je – v rámci jedné kapitoly jinak kompaktní diplomové práce – takřka nepostihnutelné; možná by bylo vhodnější, kdyby si vybral jeden či dva z těchto protestů a ukázal na nich, co měly společné a v čem s – v jednotlivostech – od ostatních lišily. To je však pouze můj názor; v zásadě způsob, jakým Hochmuth postupoval, respektuji, třebaže to je – v případě této kapitoly – na úkor její přehlednosti.

Ve čtvrté (*Kultúra a protikultúra*) a páté (*Medzinárodný rozmer študentského hnutia: Francúzsko a jeho „Máj 68“*) kapitole se Daniel Hochmuth zabýval tím, zda a do jaké míry studentské revolty u USA ovlivnily nové kulturní proudy, zejména ty hudební. Tuto volbu a zaměření autora na hudbu chápu, zároveň je ale škoda, že ostatní (například pop art a další) zůstaly poněkud nezaslouženě stranou. Otázkou zůstává, zda bylo třeba k práci připojit ještě závěrečnou pátou kapitolu, neboť se nejedná o americké, nýbrž francouzské studentské protestní hnutí. V zásadě si Hochmuthovu pátou kapitolu vysvětluji jako „daň jeho erasmovskému pobytu v Paříži“, tj. možnosti čerpat neomezeně z francouzských pramenů a z dostupné francouzské literatury, součástí diplomové práce ale být nemusela. Když už chtěl Daniel Hochmuth komparovat, mohla být součástí jeho práce kapitola, v níž by americké studentské protestní hnutí srovnal s několika podobnými evropskými hnutími (například s německým), nikoli pouze s francouzským.

Na Hochmuthově diplomové práci oceňuji – kromě skutečnosti, že je napsaná čtivým svěžím jazykem – využití četných vydaných pramenů a odborné literatury (byť mi tu některé práce chybějí, za všechny uvádím například práci T. H. Andersona *The Movement and the*

FILOZOFICKÁ FAKULTA
UNIVERZITY KARLOVY
V PRAZE

Ústav světových dějin

Sixties, New York 1995 či Mailerovy *Armády noci*, česky Plzeň 1995); obsáhlejší mohl být naopak seznam prostudovaného dobového tisku, přirozeně zejména amerického.

Po formální stránce je práce v pořádku, v tomto ohledu nemám žádných výhrad.

Z výše uvedeného posudku je, doufám, zřejmé, že práci doporučuji k obhajobě a navrhuji její klasifikaci stupněm „velmi dobře“.

V Praze, 12. září 2011

Doc. PhDr. Martin Kovář, Ph.D.

Ústav světových dějin FF UK v Praze